

XXIII Всеукраїнський конкурс учнівської творчості

«Об'єднаймося ж, брати мої!»

*«Смійся, лютий враже! Та не дуже, бо все
гине, – Слава не поляже»*

(«До Основ'яненка»)

Збірка поезій творчої групи «Слово»

Комунального закладу «Лозівський ліцей №7»

Лозівської міської ради Харківської області

«Віримо в перемогу»

Номінація «Література»

Сьогодні я ходила до Шевченка

Сьогодні я ходила до Шевченка
Спитати, як нам далі жити?
І скільки будуть плакати наші неньки,
і як нам ворога зламати?
Суворий погляд і похмурі брови.
І раптом він мені таке сказав:
"Єднайтесь, бийте ворога нещадно,
бо час розплати вже давно настав.
Єдині будьте в радості і в горі,
однаково любіть і Харків, й Львів,
бо ми одна держава нездоланна
І Бог нам цю державу заповів".
Ми - горда нація. У нас ніколи
Не згасне нескоримий дух,
За волю й незалежність згодні вмерти,
запал козацький в серці не ущух.
Я подивилась в очі Кобзареві
і подумки йому сказала так:
"Зійде над Україною зорею
наш переможний синьо-жовтий стяг!"

Скрипник Богдана

Не Дніпрові хвилі б'ються

Не Дніпрові хвилі б'ються
і не вітри повівають,
То накази Кобзареві
Україні помагають.
Він учив нас жити чесно,
Батьківщину захищати

І про волю і свободу
ні на мить не забувати.
Ми, Тарасе, пам'ятаєм
Всі слова твої пророчі
І надії не втрачаєм.
Тож не плачуть наші очі.
То не грім в степу грохоче,
То не хмара світ закрила,
То Тарасові нащадки
Вороженьків обступили.
Обступили і розбили,
І погнали геть далеко.
Заберемо їхню силу.
Буде тобі , враже, спека!

Житкова Вікторія

Буде так

Смійся , лютий враже,
Гаспиде чужинський.
Буде так, як скаже
Відьма українська.
Ти хотів стоптати
і людей убити.
Буде тобі хата
дерев'яна збита.
Вернешся додому,
Як той пес побитий,
вантажем двохсотим,
кровію залитий.
Будуть тебе люди

вічно проклинати,
А душа нікчемна
у вогні палати.
Бо ніхто не зможе
Наш народ здолати.
Можеш це на носі
Собі зарубати.

Барановський Матвій

Страшні спогади

Вони спалили нашу хату,
Сарай, машину і кота.
Згоріла яблуня крислата
І навіть образи Христа.
Ми пересиділи в сусідів,
У них глибокий погріб був.
Усі боялись людоїдів,
Ніхто до ранку не заснув.
Коли усе це закінчилось,
Ми вийшли глянуть на село:
Усе в диму горіло й тліло,
На пекло схоже все було.
Найбільш шкода нової школи.
Ми тільки рік провчилися в ній.
В просторих класах кожен учень.
Плекав з десятків світлих мрій.
Звичайно, ми не розумієм,
для чого війни у наш час?
Але в своїм житті зумієм
Урятувати нас і вас.

Колись, як стану я дорослим,
збудую школу тут нову,
Дерев і квітів насаджую,
ім'ям героїв назову.

Єрмаков Дмитро

Я вірю

Мені дванадцятий. Не знаю,
чом тяжко так війну переживаю?
В крові моя країна. Бачу, знаю.
І через це щоденно я страждаю.
Я мала плани, свої мрії,
але загарбницькі жорстокі дії
позбавили нас щастя і надії.
Я хоч мала, але це добре розумію.
Не вірю я у те, що з нами сталося,
невже в тих ворогів усе людське пропало?
Не заслуговуємо ми на смерть криваву
і станем як один ми за свою державу.
Ми від війни тікали , але швидко повернулись,
тому що серце і душа до рідного горнулися:
до дому свого і, звичайно, до родини,
у ті місця, що звуться Батьківщина.
А пам'ять - лихо! - все тримає,
навіть дрібниці незначні не пропускає.
Сирени виють. Паніка зростає,
стривожено у небо поглядаю.
Я пам'ятаю, як боялась засинати,
як мама плакала , за нас молилась в хаті,
як гримало, свистіло і палало,

як серце неупинно калатало.
Як на війну знайомих проводжали,
як кожному свій оберіг давали,
Як всім життя зламала ця війна.
Хай буде проклята вона!
Та зійде сонце на моїй Вкраїні
І ми зрадіємо новій і світлій днині
Недовго залишилося чекати,
Наш дух козацький вам ніколи не зламати!

Панченко Катерина

Тільки повертайтеся

Йому сьогодні подзвонила мама,
А він в окопі мокрому сидів.
Тримав мобільний, обтирав руками
І щиро так дзвінку тому радів.
Він так радів ,що сльози враз з'явилися,
Про себе шепотів: "Вона жива"
Матуся з ним давно не говорила,
Бо не було зв'язку, а він чекав.
Він відповів. Цю посмішку крізь сльози
У пам'ять закарбовано навік:
"Все добре, мамочко,
немає вже загрози".
І серце воїна великий жаль обпік.
Він втратив друга у тяжкій двобої,
Та матері про це він не сказав,
Як друг його враз затулив собою,
коли зловісний ворог лютував.
Недовго говорили мати з сином,

Промовив він: "Молися і чекай".

"Ти бережись,- вона його просила,-

Тебе чекаю, тільки повертайсь!"

Свистунова Єлизавета

Життя без смерті розпочнеться

Вже десять років йде війна.

Навколо сльози ,біль, страждання.

Коли ж закінчиться вона ?

Та риторичне це питання.

Усе зруйновано навколо:

будинки, дитсадки і школи.

Завзятий «рузький мир» гарує,

все палить, нищить і руйнує.

Брудні , у холоді солдати

забули вже про рідну хату.

Їм сниться тільки перемога.

й до отчого порога.

Ми віримо: настане день

і сонце мирне усміхнеться,

лунають тисячі пісень,

життя без смерті розпочнеться.

Губарєва Вероніка

Героям слава!

Герої не вмирають:

Вони в наших серцях.

Все місто проводить

Бійців в останній шлях,

Чи варта ця війна страшна

Тоді

Життів їх молодих?
«За що вони вмирають?» -
Спитав би хтось у них.
«За вільну Україну!» -
Вигукує загін.
«За жінку, за дитину» -
Шепоче тихо він,
Щоб юне покоління
Не знало слів «війна»
Про це говорять хлопці,
В яких й сім'ї нема.
Вони самі ще діти,
В них є свої батьки
Помолимося! За долю їх
Тримаєм кулаки.
Герої не вмирають,
Запам'ятаєм їх!
Ми мужності й відваги
Учитись будем в них!
Решетняк Вероніка

Усім ненькам в Україні

Усім ненькам в Україні
хочу побажати,
щоби вистачило сили
синочків діждати.
Щоб серденько не боліло,
щоб ночами спали,
чорні похоронки
в дім не залітали..

щоби

Щоб додому повернулись
радісні солдати.
Їх давно уже чекають
рідні білі хати.

Решетняк Вероніка

Летять лелеки

Кожного року на Україну
До свого дому летять лелеки,
Бо дуже люблять свою землю,
Тому крізь бурі летять здалека
До свого дому в своє гніздечко,
У місто Щастя дітей зростити,
Але не знають бідні лелечки:
Гніздо їх спалене і розбите,
У ріднім Щасті нема щастя,
Там смерть підступно стоїть за спиною,
І птахи плакали і кричали,
І умивалися сльозою.
Ой ви лелеченьки пружнокрилі,
Не покидайте країну милу.
Вже незабаром мир настане,
Щоб знов на хаті гніздо ви звили.

Барановський Матвій

Повертайтеся живими

Повертайтеся живими,
Хай Господь вас збереже,
Ангел крилами святими
Вас від бід убереже.

Нам могил не треба чорних,
Хай завжди буде життя,
Лють страшна, чужа, жорстока,
Хай іде у небуття,
Повертайтеся додому,
Всі давно чекають Вас,
Рани Ваші, тяжку втому,
Ми розділимо в цей час.

Сухініна Катерина

Я звертаюсь до всіх присутніх
Я звертаюсь до всіх присутніх,
різних націй і різнооких,
Хоч задля поколінь майбутніх
Припиніть цю війну жорстоку.
Задля миру на всій планеті
Назавжди знищіть зброю люту,
Щоби квіти замість багнета,
Щоб не вибухи , а салюти.
Задля щастя дітей маленьких
Об'єднаймо в однім ми крузі,
І нехай стануть всі на світі
Найвірніші і добрі друзі.

Скрипник Богдана